

Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Το Ιράν δεν είναι μια τυχαία χώρα, ο δε Περσικός πολιτισμός έχει βάθος αιώνων, χωρίς φυσικά να μένει αναλλοίωτος.
Στη δική μας εθνική αφήγηση Πέρσες = βάρβαροι σε αντίθεση με Έλληνες = πολιτισμός. Δεν υπάρχει πιο αυθαίρετη προσέγγιση, που εν τέλει κρύβει τη σπουδαιότητα διαφορετικών πολιτισμών που μάλιστα ήταν πάντα σε αλληλεπίδραση.
2. Ωστόσο η δαιμονοποίηση του βάρβαρου Ιράν απογειώθηκε μετά την **ισλαμική επανάσταση του 1979**. Δεν έπιασε ο πόνος τη Δύση ούτε για τη μπούρκα των γυναικών ούτε για τις ελευθερίες. Μια ματιά στις διπλανές πετρομοναρχίες το κάνει φανερό. Το πρόβλημα ήταν η έξωση των πολυεθνικών πετρελαίου και οι αντίστοιχες εθνικοποιήσεις, μαζί βέβαια με την αναγέννηση ενός πιο συντηρητικού στο κοινωνικό περιεχόμενο, αλλά και πιο φανατικά αντιδυτικού και ειδικά αντιαμερικάνικου ρεύματος (σε μια στιγμή που η Δύση φαινόταν να κερδίζει ενάντια στο εθνικιστικό, αντιιμπεριαλιστικό μπαθαδικό ρεύμα των Αράβων και την ασταθή συμμαχία του με την ΕΣΣΔ).
3. Η αντίθεση του καθεστώτος του Ιράν στην ιμπεριαλιστική Δύση **δεν καθιστά το ίδιο προοδευτικό**. Το αντίθετο συμβαίνει. Οι αριστεροί και κομμουνιστές εξανδραποδίστηκαν από τους ισλαμιστές παρά την γεμάτη τραγικές αυταπάτες στήριξη που πρόσφεραν στο

όνομα του αντιιμπεριαλισμού. Οι εργατικές κατακτήσεις της πρώτης περιόδου πάρθηκαν πίσω, τα συνδικάτα στην ουσία καταργήθηκαν. Οι λαϊκές ελευθερίες τσαλαπατήθηκαν. Η θέση των γυναικών επιδεινώθηκε τραγικά και δεν είναι μόνο ή κυρίως η μπούρκα το πρόβλημα, αλλά ένας βαθύτερος κοινωνικός μισογυνισμός αγκαλιά με τη θέση υποτέλειας της γυναίκας που επιβάλλει η πνευματική αστυνομία της θρησκείας. Η ταξική πόλωση δυναμώνει στη χώρα, η φτώχεια αυξάνεται, η απογοήτευση και δυσσέσκεια οξύνεται, μαζί και η πολιτική αποστοίχιση όπως έδειξε και το τραγικά χαμηλό ποσοστό συμμετοχής στις πρόσφατες εκλογές

4. Αυτά όμως αποτελούν προβλήματα και κριτικές που αφορούν αριστερούς, κομμουνιστές, προοδευτικούς ανθρώπους. Δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματική έγνοια της Δύσης. Αυτοί αναζητούν μια ακόμη υπάκουη, λεηλατημένη χώρα, η οποία μάλιστα θα μοιράζει αγκαλιές με το **κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ**.

5. Προκαλεί γέλιο η ρητορική και το τέμπο του δυτικού λόγου σε ό,τι αφορά τις εξελίξεις στο Ιράν. Πριν τις εκλογές έλεγαν ότι όλοι οι υποψήφιοι πρόεδροι ήταν **μαριονέτες**. Στις εκλογές που έγιναν, έχασαν όμως, λένε, οι **“σκληροπυρηνικοί”** εκλεκτοί του καθεστώτος και κέρδισε ένας **“μεταρρυθμιστής”**.

Και είναι τόσο απλό αλήθεια, έτσι ξαφνικά να χάνει το σκληρό καθεστώς και να κερδίζει ένας “καλός” με ήρεμο τρόπο μέσω της κάλπης ντάλα μεσημέρι; Προφανώς, είτε θα πρέπει να παραδεχθεί η Δύση ότι τελικά το καθεστώς είναι 100 φορές πιο δημοκρατικό από αυτό της Σαουδικής Αραβίας, είτε ότι το σχήμα **“σκληροπυρηνικοί versus μεταρρυθμιστές”** δεν έχει και πολλά να πει.

6. Το Ιράν και η ηγεσία του, ειδικά τα τελευταία χρόνια, επιδιώκουν την **επανασύνδεση και όχι την αποσύνδεση από τη Δύση**. Το ίδιο και η βόρεια Κορέα με την ευκαιρία. Να θυμηθούμε και την παλιότερη συμφωνία Ιράν με Δύση για πάγωμα πυρηνικού προγράμματος, τη συνάντηση και συμφωνία Τραμπ με τον βορειοκορεάτη ηγέτη Ουν κλπ. Είναι όμως **η Δύση που δε θέλει** την επανασύνδεση αλλά τη συντριβή και παράδοση! Και αυτό οδηγεί αναπόφευκτα σε μακελειό στη Μέση Ανατολή.

7. Τηρουμένων των αναλογιών, τα παραπάνω αποτυπώνονται στο ευρύτερο διεθνές πλαίσιο και την ιστορική περίοδο που παίζουμε, που εγκυμονεί πολεμικούς εφιάλτες. Κάποια στιγμή η **Αμερική**, παρότι παιδί και κορυφαία αποικία της αποικιοκρατικής κυρίαρχης παγκόσμιας **Αγγλίας**, αναπτύχθηκε καπιταλιστικά, απέκτησε τη δική της δυναμική και όχι μόνο διεκδίκησε ανεξαρτησία αλλά την κατέκτησε με πόλεμο απέναντι στη μαμά

Αγγλία με ολίγη στήριξη και από την ανταγωνιστική Γαλλία. (Παρεμπιπτόντως είναι ο μόνος πόλεμος που έχουν χάσει οι Άγγλοι) .

Σήμερα, πάνω από ένα αιώνα μετά, οι πρώην λεηλατημένες αποικίες του παγκόσμιου Νότου είναι δυναμικά αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες που αργά ή γρήγορα θα διεκδικήσουν το χώρο τους. Συμβαίνει ήδη. Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι η **Ινδία** με τη φρενήρη ανάπτυξη και το αναπτυσσόμενο πολυάριθμο εργατικό δυναμικό, αλλά και **Βραζιλία, Σαουδική Αραβία, Ινδονησία** κλπ.

8. Το πρόβλημα λοιπόν με τη Δύση δεν είναι απλά η Ρωσία και η Κίνα (λόγω προπατορικού κομμουνιστικού αμαρτήματος που δε συγχωρείται παρά την καπιταλιστική παλινόρθωση), ούτε απλά κάποια “καθεστώτα παρίες” στα οποία επιβάλλουν διαρκώς κυρώσεις. Το πρόβλημα είναι ότι η δυναμική τής πάντα ανταγωνιστικής (και ποτέ μονοπολικής) καπιταλιστικής ανάπτυξης, φέρνει ταχύτατα στο προσκήνιο **νέους παίκτες** που απειλούν (και διεκδικούν ανοικτά) με **ανατροπή του σημερινού status** συσχετισμών και τη επιβολή ενός νέου. Οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι έτσι έγιναν.

9. Οι συνθήκες ωριμάζουν προς την ίδια κατεύθυνση. Αυτό δε σημαίνει ότι “αύριο” θα έχουμε πόλεμο. Υπάρχει και ένας κοινωνικός παράγοντας, η τεράστια εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία παγκόσμια, με την πείρα της **φρίκης των προηγούμενων πολέμων**, “που αν ξυπνήσει μονομιάς, θα ‘ρθει ανάποδα ο ντουινιάς”.

10. Αυτό μόνο μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο αλλά και να επιβάλει κοινωνική δικαιοσύνη, ελευθερίες και δίκαιη ειρήνη. Αυτό είναι και το καθήκον της επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς και **όχι η στράτευση κάτω από ξένες σημαίες** επιλογής παλιών ή νέων αφεντικών